

1. Bjørn Isak: Rav

Teksten er fra novellesamlingen Rav (2018). Bjørn Isak (f. 1990) er dansk forfatter.

Der var pålandsvind, de gik langs stranden med en meter imellem sig i forårssolen. Hun var i sin lange, åbne frakke, og han i en mørkeblå anorak. Han stoppede op, bøjede sig ned og samlede ravfarvede klumper op fra sandet, som han satte mellem tænderne. Hun vendte sig om mod ham og slog ud med armene.

5 "Skal du bide i alt, der er ravfarvet?"

Han slog et stykke mod fortænderne og smed det væk.

"Det kommer an på, hvor store stykkerne er," sagde han. "De store skal man bide i. De små skal man banke mod tænderne og så lytte efter en hul lyd."

Hun sagde noget, som forsvandt i vinden og gik videre foran ham. Han luntede op på
10 siden af hende og viste hende en klump.

"Jeg tror, det her er rav," sagde han.

"Okay."

"Det vejer næsten ingenting og giver den lyd, jeg snakkede om. Prøv."

"Nej tak," sagde hun.

15 Han bankede ravstykket mod tænderne, hun bandt sit blafrende hår op i en knold på hovedet og tog solbriller på. "Jeg er næsten sikker," sagde han.

Der gik andre par forbi, nogle hilste med et nik, andre gik forbi hånd i hånd uden at kigge op. Folk kom fra byerne og brugte weekenden ved vandet, der var lys i sommerhusene om aftenen, de små butikker på hovedgaden havde søndagsåbent, og solen
20 stak i kinderne. Det hjalp dem almindeligvis at komme ud til sommerhuset. Han var gladere og mere opmærksom på sine omgivelser, han gjorde sig umage med madlavningen og fyldte brændekurven. Hun blev mere passiv og mindre udfarende, hun bed ikke fra sig på samme måde. Han stoppede op og pegede på ishuset.

"Vil du have en is?" sagde han. Der sad andre mennesker ude foran, børnene løb
25 ned ad klitterne og mågerne stak næbbene i skraldespandene.

"En softice," sagde hun. "Jordbær og vanilje."

De gik op til ishuset, hun satte sig på bænken i solen, mens han købte is. Han kom tilbage og gav hende isen. Hun kiggede på den, mens den smeltede og løb i lyserøde striber langs vaflefladen og ned over fingrene.

30 "Da jeg var lille, var der en damefrisør i byen, som gik på stranden hver morgen for at finde rav. Hun havde en hel krukke fyldt med rav i forskellige størrelser," sagde han. "Jeg kan huske, at jeg altid tog med min mor til frisøren, så jeg kunne sidde og

sortere hundredvis af ravstykker på gulvet ved siden af. Nogle gange fik jeg et stykke med hjem." Han slikkede på softicen. "Hun sagde, at man ikke skal kigge efter rav
35 mellem stenene, fordi sten og rav ikke vejer lige meget og derfor aflejres forskellige steder på stranden," fortsatte han. "Rav ligger under sandet ude i havet, bliver hvirvlet op af storme og selvom det skyller i land sammen med småstenene, lægger det sig forskellige steder på stranden." Hun så på ham og smed isen på jorden. Vaflen lå i store stykker, og isen flød ud og lagde sig mellem sprækkerne i fliserne.

40 "Tabte du isen?"

"Jeg smed isen."

"Hvorfor?"

Hun fiskede cigaretpakken op af inderlommen, satte en cigaret mellem læberne og skærmede for vinden med den ene hånd, mens hun forsøgte at tænde.

45 "Det bliver for meget nogle gange," sagde hun.

"Hvad mener du?"

"Jeg får nok af is. Jeg skal ikke have mere is."

Han så på hende og hjalp hende med at skærme for vinden. Lighteren klikkede, inden flammen fik fat. Hun sugede i cigaretten og lagde benene over kors.

50 "Skal du lede efter mere rav?" spurgte hun.

"Vi kan gå en enkelt tur til?"

"Det kan du gøre. Jeg går tilbage," sagde hun. Han nikkede. Hun slukkede cigaretten og smed skoddet i skraldespanden. "Vi ses derhjemme," sagde hun. Han blev siddende et øjeblik og kiggede ud over vandet, inden han løb efter hende. Han fangede hende
55 længere fremme på stien, gav hende et kys på kinden og tog hendes hånd.

"Skulle du ikke gå en tur mere?" sagde hun.

"Nej, det kan vente," sagde han og tog hendes hånd.

Hun smilede til ham, de trak ind til siden og lod en cyklist komme forbi.

"Det er hyben," sagde han og nikkede mod planten.

60 "Det ved jeg godt."

"Det er en invasiv art, den hører slet ikke til her. Jeg tror også, at de på et tidspunkt rydder områderne for hyben, så de hjemmehørende planter får mere plads."

Han plukkede en blomst og satte den bag hendes øre.

"Vil du have en bag det andet øre også?"

65 "Nej, én er rigeligt."

De slap ikke hinandens hænder, mens de gik på stien, han fortalte hende historier om sommerferieminder, pindsvinenes huler i naturhegnet og muldvarpene, som gravede og gravede og gjorde hele grunden ujævn. Han fortalte, hvordan nåletræerne blev fældet og

klitlandskabet gravet ud for at gøre plads til de sorte typesommerhuse, som man nu så
70 overalt mellem klitterne. Hun rettede ryggen og gjorde sig højere ved siden af ham,
betragtede hans anorak og praktiske sko og kiggede op på himlen. De drejede af stien
og gik gennem buskadset til sommerhuset. Hun vendte sig mod ham foran hoveddøren.

"Jeg har glemt min taske ved ishuset," sagde hun.

"Havde du overhovedet den med?"

75 "Ja," sagde hun. "Vil du ikke hente den? Jeg er træt."

"Kun hvis du spørger mig pænt," sagde han og tog solbrillerne af hende.

"Vil du ikke være sød at hente min taske ved ishuset?"

"Jo, selvfølgelig," sagde han og kyssede hende, inden han gik tilbage mod stranden.

Ved buskadset vendte han sig om og så hende lukke hoveddøren efter sig. Han blev
80 stående et øjeblik og vinkede til hende, da han så hende i køkkenvinduet. Hun vinkede
tilbage og fulgte ham med øjnene, indtil han forsvandt mellem træerne. Hun gik rundt i
stuen, tog de små muslingeskaller, som lå i vindueskarmen og vejede dem i hånden.
Han samlede på ting fra stranden, som han lagde i glas og placerede rundt omkring i
sommerhuset. Sand, skaller, sten med hul i, tørret tang eller opskyllet reb fra fiskekuttere.
85 Over sengen i soveværelset hang en orange bøjle, som han havde lavet om til lampe,
den lugtede af fisk og gummi. Hun gik rundt og så på glassene, åbnede dem og lagde
indholdet på stuebordet. I et af glassene var der forsteninger og krabbeskjold, som
smuldrede, når hun rørte dem, og i et andet lå et tørret fiskehoved og stirrede op på
hende. Hun sorterede det efter organisk og kunstigt materiale, lagde det pænt i bunker,
90 inden hun samlede det hele sammen og smed det i brændeovnen. Flammerne blussede
op, og lugten af hav bredte sig i huset. Hun så det brænde ud, inden hun gik hen til
vitrineskabet og tog glasset med rav, som stod på en hylde for sig selv. Hun gik ud på
badeværelset, åbnede glasset, hældte hans rav i toilettet og skyllede ud. Ravstykkerne
klirrede i afløbet. Hun satte de tomme glas tilbage på plads og trak en havestol ud på
95 græsplænen foran sommerhuset. Hun satte sig og lukkede øjnene. Hun ventede på, at
det endelig brød løs.